

СЕКЦІЯ 1. ПРАВОВІ АСПЕКТИ РЕГУЛЮВАННЯ ТУРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ГОТЕЛЬНО-РЕСТОРАННОГО БІЗНЕСУ

Світлана ГАЛАСЮК

кандидат економічних наук, доцент
Одеський національний економічний університет
м.Одеса, Україна

ПРОБЛЕМИ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРОВАДЖЕННЯ ГОТЕЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Аналіз положень законодавчих документів України з організації діяльності засобів розміщення дає чітке уявлення про необхідність їх оновлення та удосконалення через певні проблеми, протиріччя і прогалини в нормативно-правовому забезпеченні, які гальмують розвиток готельного бізнесу.

Ознаками недосконалості правового забезпечення провадження готельної діяльності в Україні є такі:

- встановлення нормативів на рівні 30 місць і більше [1] для віднесення до класу «колективні засоби розміщення» та 6 номерів [2] для отримання статусу «готель» (не дає можливості закладам малої місткості правильно позиціонуватися на ринку готельних послуг і отримувати категорії («зірки»));
- впровадження вимоги щодо обов'язкової категоризації аналогічних, спеціалізованих та інших колективних засобів розміщення [2] по «рівнях обслуговування» [3] (не має практичного застосування через відсутність національного стандарту із категоризації перелічених груп закладів);
- визначення понять, які характеризують однакові типи засобів розміщення, мають розбіжності за суттю в різних національних стандартах України [4; 5] (створює плутанину в термінології та заважає нормальному розвитку готельної діяльності);
- застосування застарілих норм категоризації готелів [6] та обов'язковості проходження процедури встановлення категорій [2; 3]

(негативно впливає на якість обслуговування, викликає нерозуміння доцільності процесу категоризації за таких умов);

- суттєве зменшення кількості показників колективних засобів розміщення, які надаються до органів державної статистики (унеможлиблює проведення аналітичних досліджень сучасного стану та тенденцій розвитку готельного бізнесу);

- відсутність дієвого контролю за діяльністю індивідуальних засобів розміщення [1] (призводить до недоотримання державним бюджетом великих сум податкових платежів);

- відсутність системного підходу до законодавчої бази провадження готельної діяльності в Україні (правки, які вносяться в деякі нормативні акти, не відбиваються у змісті споріднених документів; три національні стандарти [4; 5; 6] містять застарілі вимоги; правила користування готелями та процедура категоризації готелів та інших засобів розміщення потребують оновлення згідно із сучасними вимогами [7]).

Список використаних джерел:

1. Про порядок надання послуг з тимчасового розміщення (проживання): Постанова Кабінету Міністрів України № 297. URL: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/297-2006-п>.
2. Про туризм: Закон України № 324/95-ВР. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/324/95-вр>.
3. Про порядок встановлення категорій готелям та іншим об'єктам, що призначаються для надання послуг з тимчасового розміщення (проживання): Постанова Кабінету Міністрів України № 803. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/803-2009-п>.
4. ДСТУ 4268:2003. Послуги туристичні. Засоби розміщення. Загальні вимоги. Київ: Держспоживстандарт України, 2004. 14 с.
5. ДСТУ 4527:2006. Послуги туристичні. Засоби розміщення. Терміни та визначення. Київ: Держспоживстандарт України, 2006. 28 с.
6. ДСТУ 4269:2003. Послуги туристичні. Класифікація готелів. Київ: Держспоживстандарт України, 2004. 18 с.
7. Галасюк С.С., Дем'янчук К.Ф. Категоризація готелів України в контексті європейського досвіду. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки. № 32. Херсон: ХДУ, 2018. С. 64-69).